

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Evy Lukotkové a Mgr. Petra Pospíšila v právní věci žalobce: **Ing. P. K.**, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo náměstí 3/5, 601 82 Brno, za účasti: M. B., o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 4. 2010, č.j. JMK 57657/2010, sp. zn. S-JMK 1177/2004/OÚPSŘ,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Vymezení věci:

Rozhodnutím Krajského úřadu Jihomoravského kraje ze dne 26. 4. 2010, č.j. JMK 57657/2010, sp. zn. S-JMK 1177/2004/OÚPSŘ bylo odvolání žalobce podané proti rozhodnutí Městského úřadu v Rousínově (dále jen „stavební úřad“ nebo „správní orgán I. stupně“) ze dne 27. 10. 2003, č.j. 2210/03-1551/03-436/PJ zamítnuto podle ust. § 60 správního řádu jako odvolání opožděné.

Rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 27. 10. 2003 bylo nařízeno stavebníku Ing. P. K. okamžité zastavení všech stavebních prací na stavbě rodinného domu na pozemku parc. č. 2044 – ostatní plocha, v k. ú. Rousínov u Vyškova.

Jako osoba zúčastněná na řízení podle ust. § 34 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) se do řízení přihlásila M. B.

II.

Shrnutí základních argumentů uvedených v žalobě:

Žalobou ze dne 1. 7. 2010, doplněnou na výzvu soudu podáním ze dne 12. 8. 2010, domáhal se žalobce zrušení rozhodnutí žalovaného a vrácení věci správnímu orgánu I. stupně k dalšímu řízení. Zásadní žalobní námitkou byla výtky, že žalovaný zamítl odvolání pro opožděnost, výrok považoval za nezákonný, jelikož nebyl řádně poučen o možnosti podání opravného prostředku v rozhodnutí správního orgánu I. stupně, tím také zdůvodnil, proč písemnost označenou „stížnost“ podal až po uplynutí zákonné lhůty.

III.

Právní stanovisko žalovaného:

Žalovaný v písemném vyjádření ze dne 15. 12. 2010 vytýkané pochybení správního orgánu I. stupně neshledal. Toto tvrzení bylo podpořeno i rozhodnutími krajského soudu ze dne 5. 1. 2007, č.j. 29 Ca 97/2004-61 a ze dne 12. 5. 2009, č.j. 29 Ca 60/2008-34. Jiné okolnosti, které by bylo možno považovat za žalobní body a z nichž by bylo patrné, z jakých skutkových a právních důvodů žalobce napadený výrok rozhodnutí pokládá za nezákonný či nicotný, neuvedl. Z výše uvedených důvodů proto uvedl, aby žaloba jako nedůvodná byla zamítnuta.

IV.

Shrnutí obsahu správního spisu:

Ve správním spise je evidováno rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 27. 10. 2003, č.j. 2210/03-1551/03-436/PJ, jímž bylo stavebníkovi Ing. P. K. nařízeno zastavit všechny stavební práce na stavbě rodinného domu na uvedeném pozemku. Proti rozhodnutí podal žalobce odvolání, dne 16. 2. 2004 vydal žalovaný rozhodnutí, č.j. JMK 1177/2004/OÚPSŘ, kterým odvolání jako opožděné zamítl. Žalobce podal žalobu, rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 5. 1. 2007, č.j. 29 Ca 97/2004-61 bylo zrušeno rozhodnutí žalovaného pro vady řízení a věc vrácena k dalšímu řízení žalovanému. V odůvodnění rozhodnutí je konstatováno „.....z předložených správních spisů vyplývá, že oznámení o uložení zásilky – prvostupňového správního rozhodnutí – bylo učiněno dne 30. 10. 2003 a lhůta pro odvolání vůči tomuto rozhodnutí uplynula proto dnem 14. 11. 2003. Žalobce však podal odvolání proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí až po této lhůtě. Vzhledem k výše uvedenému soud nemohl přisvědčit tvrzení o porušení ust. § 24 a § 60 správního řádu a ani čl. 10 Ústavy ČR. Tato žalobní námitka je proto nedůvodná.“ V další části odůvodnění rozhodnutí je mj.

konstatováno „*poté, co žalovaný správně konstatoval opožděnost odvolání žalobce proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí, bylo jeho povinností ve smyslu ust. § 60 správního řádu přezkoumat i toto opožděné odvolání z toho hlediska, zda neodůvodňuje obnovu řízení nebo změnu nebo zrušení rozhodnutí mimo odvolací řízení.*“ V závazném právním názoru byla uložena žalovanému povinnost zajistit srozumitelnost uplatněných odvolacích výtek, následně poté zaujmout stanovisko k jejich hodnocení ve smyslu ust. § 60 správního řádu včetně řádného odůvodnění a použité správní úvahy.

Žalovaný vydal dne 18. 2. 2008 nové rozhodnutí, č.j. JMK 25353/2008, sp. zn. S-JMK 1177/2004/OÚPSŘ, kterým opětovně zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 27. 10. 2003 jako opožděné. Proti rozhodnutí podal žalobce žalobu, o které rozhodl Krajský soud v Brně dne 12. 5. 2009, č.j. 29 Ca 60/2008-34, rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 2. 2008 zrušil pro vady řízení a věc vrátil k dalšímu řízení žalovanému. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů včetně řízení předcházejícího jeho vydání a byť dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, doznal opětovně, že „*nemohl přisvědčit tvrzení o porušení ust. § 24 a § 60 správního řádu a ani čl. 10 Ústavy ČR. Tato žalobní námitka je proto nedůvodná.*“ Soudu při novém rozhodnutí připadlo primárně posoudit, zda žalovaný respektoval jeho závazný právní názor vyslovený v rozsudku ze dne 5. 1. 2007, č.j. 29 Ca 97/2004-61. V této souvislosti zjistil, že žalovaný „*nevyzval žalobce k upřesnění tvrzení obsažených v odvolání (podrobně rozvedeno v obsahu rozhodnutí). Musel proto přisvědčit námitce žalobce, že žalovaný ignoroval konkrétně mu vytýkané původní vady řízení... Žalovaný nerespektoval druhou část závazného právního názoru soudu a sice, že má před takovým posuzováním žalobce nejprve vyzvat, aby upřesnil konkrétní skutkové a právní výtky směřující proti prvostupňovému rozhodnutí, jak mu uložil soud.*“ Krajský soud v Brně proto opětovně zrušil rozhodnutí a věc vrátil k dalšímu řízení, ve kterém je povinen postupovat v souladu s uvedeným (a opakovaným) názorem soudu. V dalším řízení žalovaný výzvou ze dne 7. 8. 2009 žádal stavebníka o odstranění vad podání nazvaného stížnost, neboť z jeho obsahu „*není seznatelné, co navrhuje; odvolání obsahuje výhrady a výtky formulované způsobem neumožňujícím posoudit jejich přímou spojitost s odvoláním napadeným rozhodnutím.*“ V písemné odpovědi ze dne 24. 8. 2009 uvedl stavebník, že stížností se zejména domáhal, aby mu bylo umožněno mj. že bude v rámci nepravomocného prvostupňového rozhodnutí jasně a srozumitelně poučen o opravných prostředcích. Žádal proto o odstranění vytýkané nezákonnosti. Žalovaný v další výzvě k odstranění vad podání ze dne 1. 3. 2010 v návaznosti na obsah výzvy ze dne 7. 8. 2009 a v souladu s § 19 odst. 3 správního řádu opětovně vyzval stavebníka „*k doplnění odvolání o srozumitelně popsané konkrétní skutkové a právní výtky, vytýkané napadenému rozhodnutí, vztahující se k vlastnímu předmětu řízení, tzn. zastavení stavebních prací stavby kvůli závadě spočívající v nezajištění osoby, provádějící odborný dozor, nad stavbou prováděnou jejím stavebníkem svépomocí.*“ V písemné odpovědi stavebníka ze dne 21. 3. 2010 vyplynulo, že odkazuje na předcházející podání a podotkl, že stále neobdržel vyřízení jeho původní stížnosti tak, jak předpokládala platná právní úprava. Uvedl dále, že pokud by eventuálně obdržel další výzvu, odkázal by identicky na obsah podání již existujících. Žalovaný následně poté vydal dne 26. 4. 2010 rozhodnutí, jímž odvolání jako opožděné zamítl. Citované rozhodnutí je předmětem přezkumného soudního řízení.

V.

Při posouzení věci soud vycházel z následujících skutečností, úvah a právních závěrů:

Na základě rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 12. 5. 2009, č.j. 29 Ca 60/2008-34 byl žalovaný zavázán žalobce nejprve vyzvat, aby upřesnil konkrétní skutkové a právní výtky směřující proti prvostupňovému rozhodnutí, neboť jeho odvolání ze dne 26. 11. 2003 obsahovalo řadu výhrad, ovšem jejich formulace vzbuzovala pochybnosti, jaké konkrétní skutečnosti žalobce prvostupňovému správnímu rozhodnutí vytýká. Bez toho, aniž by správní orgán tyto konkrétní výtky zjistil, nemohl proto prvostupňové správní rozhodnutí přezkoumat postupem podle § 60 správního řádu, neboť si byl povinen nejprve vyjasnit, jaké konkrétní skutkové a právní výtky žalobce svým odvoláním rozuměl. Z formulace odvolání žalobce vyplývá, že nevyjadřuje své výhrady způsobem, který by i bez další ingerence příslušného rozhodujícího orgánu umožňoval o nich kvalifikovaným způsobem rozhodnout. Z důvodu nepřesnosti i uplatněných žalobních bodů proto také soud zvolil postup, v jehož závěru žalobce byl povinen vylíčit přezkoumatelným způsobem výtky, které měl vůči napadenému rozhodnutí žalovaného. Až poté, co žalovaný měl zajištěnou srozumitelnost uplatněných výtek, mohl přistoupit k jejich hodnocení ve smyslu ust. § 60 správního řádu, včetně řádného odůvodnění použité správní úvahy. Z uvedeného důvodu proto také soud opakovaně napadené rozhodnutí žalovaného zrušil pro vady řízení, konkrétně pro nedostatek skutkových důvodů rozhodnutí.

V této souvislosti nutno zdůraznit, že odvolání je úkonem směřujícím vůči správnímu orgánu a musí splňovat obecné náležitosti. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí soud postupoval dle ust. § 179 odst. 1 zákona č. 500/2004, správní řád. Podání žalobce ze dne 26. 11. 2003 bylo podle obsahu kvalifikováno jako odvolání, byť po formální stránce vzbuzovalo pochybnosti, jaké konkrétní skutečnosti žalobce prvostupňovému správnímu rozhodnutí vytýká. Proto také Krajský soud v Brně opakovaně zavázal žalovaného, aby žalobce vyzval k upřesnění konkrétních skutkových a právních výtek směřujících proti prvostupňovému rozhodnutí. Byť ust. § 19 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb. pouze kuse stanovilo, že podání se posuzuje podle jeho obsahu, musí být z něho patrné, kdo je činí, které věci se týká a co navrhuje, při hlubší úvaze se však od odvolatele vyžadovala podrobnější úvaha, v čem spatřuje nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo. Tzn. že napadené rozhodnutí muselo být jednoznačně identifikováno a bylo na odpovědnosti účastníka vymezit, v jakém rozsahu a z jakých hledisek má být prvostupňové rozhodnutí přezkoumáváno. Vzhledem k tomu, že tyto náležitosti odvolání žalobce nesplňovalo, zaujal Krajský soud v Brně opakovaně v přezkumném soudním řízení výše uvedený závazný právní názor, který však nebyl žalovaným respektován, jak zjištěno z rozsudku ze dne 12. 5. 2009, č.j. 29 Ca 60/2008-34. V návaznosti na právní názor soudu vyplývající z citovaného rozsudku, žalovaný opakovaně vyzval žalobce k odstranění vad podání, sice dne 7. 8. 2009 a dne 1. 3. 2010, nicméně z obsahu „odpovědi po obdržení výzvy ze dne 7. 8. 2009“ a „odkazu na obsah předchozích podání“ žalobce, doručené žalovanému dne 24. 8. 2009 a dne 22. 3. 2010 vyplývá v podstatě opakované upozornění, že vadou, dle jeho názoru nepravomocného rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 27. 10. 2003 bylo nesrozumitelné a nejasné formulované poučení o opravném prostředku. Z uvedeného je zřejmo, že žalobce plně nerespektoval opakované výzvy k odstranění vad podání ze strany žalovaného, přesně a dostatečně nespecifikoval co navrhuje, neprojevil proto součinnost potřebnou pro odvolací přezkum. Nelze proto vytýkat odvolacímu orgánu, že sám nezjistil a neodstranil vytýkané vady ze strany odvolatele, neboť tyto byly formulovány způsobem, který neumožňoval správnímu orgánu o nich kvalifikovaným způsobem rozhodnout. To znamená, že vzhledem k absenci konkrétních skutkových a právních výtek, nelze žalovanému v postupu vytýknout pochybení.

V podstatě jedinou odvolací námitkou bylo tvrzení žalobce, že v rámci rozhodnutí správního orgánu I. stupně nebyl jasně a srozumitelně poučen o opravných prostředcích. Této argumentaci soud nemohl přisvědčit, neboť rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 27. 10. 2003, č.j. 2210/03-1551/03-436/PJ bylo vydáno v souladu s platnou právní úpravou, obsahovalo řádné poučení o opravném prostředku dle § 47 odst. 4 správního řádu. Uvedené rozhodnutí bylo žalobci doručováno prostřednictvím držitele poštovní licence, podle příslušné dodejky byla zásilka uložena na poště dne 30. 10. 2003 a žalobce si tuto zásilku dne 14. 11. 2003 oproti podpisu osobně převzal.

Podle ust. § 24 odst. 2 správního řádu, nebyl-li adresát písemnosti, která má být doručena do vlastních rukou zastížen, ačkoliv se v místě doručení zdržuje, doručovatel uloží písemnost v místě příslušné provozovně držitele poštovní licence nebo u obecního úřadu a adresáta o tom vhodným způsobem vyrozumí. Nevyzvedne-li si adresát písemnost do tří dnů od uložení, poslední den této lhůty se považuje za den doručení, i když se adresát o uložení nedozvěděl.

V žalobním návrhu se žalobce omezil na pouhé konstatování, že domněnka ohledně zdržování se v místě bydliště není spolehlivě dána, neboť žalobce jako nezaměstnaný je nucen si hledat obživu i mimo své bydliště a že si žalobce zásilku vyzvedl bezprostředně potom, co se dozvěděl o jejím uložení. Toto obecné žalobní tvrzení, jak již uvedeno v rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 12. 5. 2009, č.j. 29 Ca 60/2008-34, není způsobilé vyvrátit naplnění podmínky náhradního doručení ve smyslu ust. § 24 odst. 2 správního řádu (srov. rozsudek NSS ze dne 27. 8. 2003, č.j. 7 A 132/2002-31, www.nssoud.cz). Ze správních spisů bylo najisto zjištěno, že oznámení o uložení zásilky bylo učiněno dne 30. 10. 2003, lhůta pro odvolání vůči rozhodnutí správního orgánu I. stupně uplynula dnem 14. 11. 2003. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce odvolání, které bylo doručeno Městskému úřadu Rousínov dne 26. 11. 2003, tudíž po uplynutí zákonné lhůty. Vzhledem k výše uvedenému soud opakovaně nemohl přisvědčit tvrzení o porušení ust. § 24 a § 60 správního řádu i čl. 10 Ústavy ČR.

Pokud se týká osoby zúčastněné na řízení, tato zaslala písemné vyjádření dne 28. 1. 2011, v němž uvedla, že uplatňuje požadavek na kontrolu zajištění základové spáry štitové zdi sousedící se stavbou žalobce, zda nebude docházet k jejímu dalšímu poklesu tak, jak v roce 2002 při hloubení sklepů pod úroveň výše uvedené základové spáry. Stavebníkovi byl nařízen pro tuto činnost zvýšený technický dohled. Stavebník tuto podmínku Stavebního úřadu Rousínov nesplnil, tudíž stavba od roku 1988 pokračovala bez stavebního dohledu. Tvrzení stavebníka, že od roku 1988 nestavěl, je nepravdivé (vybudoval terasu, vnitřní příčky, omítky a sklepy). Zúčastněná osoba proto uplatňuje požadavek na zamezení poškozování jejího pozemku v důsledku úplného zborcení dělicí zídky a posunu svévolně zvýšeného terénu žalobcem na její pozemek při deštivém počasí.

Soud na základě splnění zákonných kritérií s přihlédnutím k tomu, že žaloba byla podána včas, osobou oprávněnou, žaloba byla přípustná, rozhodl ve věci za splnění zákonných podmínek ve smyslu ust. § 51 s.ř.s. bez nařízení jednání tak, že žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto

právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly. Osobě zúčastněné na řízení soud neuložil plnění žádné povinnosti, nemá tak právo na náhradu nákladů. Ostatně tato osoba se ani náhrady nákladů řízení nedomáhala.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 28. srpna 2012

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová